

Arrest

nr. 75 932 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat CORTVRIENDT loco advocaat J. GROUWELS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 november 2010 het Rijk binnen en diende op 29 november 2010 een asielaanvraag in. Op 8 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Bosnische Moslim afkomstig uit Njeganovici, gemeente Bileca, huidige Republika Srpska, Bosnië-Herzegovina. U hebt de Bosnische nationaliteit. In 1988 of in 1989 verliet u Bosnië voor het eerst en diende u een asielaanvraag in in Zwitserland. De etnische spanningen in uw regio liepen toen al erg op. U werd op een dag in 1988 geslagen door een aantal politiemannen nadat die u hadden

opgepakt na een caféruzie. U had toen medische verzorging nodig, werd veroordeeld en bracht twee maanden door in de cel. In Zwitserland verbleef u tot 1994, waarna u naar Duitsland reisde. Na een verblijf daar tot 1997 of 1998, trok u verder naar Nederland, waar u tot 2002 bleef. Daarna ging u naar Luxemburg. Op basis van uw vingerafdrukken en uw asielverleden in Nederland werd u evenwel naar dit laatste land teruggestuurd. U bleef er toen echter niet lang en reisde naar Noorwegen. Daar bleef u 7 of 8 maanden, waarna u naar Finland vertrok. Ook daar verbleef u een 7 à 8-tal maanden, waarna u naar Noorwegen werd teruggestuurd. Uw tweede verblijf in Noorwegen duurde ongeveer 1,5 jaar, tot ergens in 2005, toen u vrijwillig naar Bosnië-Herzegovina terugkeerde. In de daaropvolgende periode woonde u op een aantal plaatsen in de Moslim-Kroatische Federatie, o.a. in Mostar en Sarajevo. U zou de intentie hebben gehad naar uw dorp terug te keren, maar u zag dat dit door de onveiligheid niet mogelijk was. Bovendien was uw woning tijdens de oorlog vernield. Het algemene politieke klimaat en de wijze waarop het land bestuurd werd, stonden u niet aan en daarom besliste u ergens in 2006 om opnieuw naar West-Europa te vertrekken. U trok opnieuw naar Luxemburg, waar u na een definitieve beslissing in het kader van uw asielaanvraag naar Bosnië werd teruggestuurd. Opnieuw verbleef u op verschillende plaatsen in de Federatie. Eind 2008 verliet u Bosnië nog een keer en diende u een asielaanvraag in in Slovenië. Daar bleef u een 6 à 7-tal maanden en, nog tijdens een beroepsprocedure, vertrok u opnieuw naar Luxemburg. Wederom werd u naar Bosnië-Herzegovina teruggestuurd, deze keer na 2 à 3 maanden verblijf. U werkte een beetje als lasser en druivenplukker bij Kroaten in de Bosnische Federatie. U bent na de oorlog nooit meer naar uw dorp Njeganovici teruggekeerd. U zag hiertoe niet de mogelijkheid wegens de onveiligheid en u hoorde ook over intimidatie van Bosnische Moslims die naar deze regio terugkeerden. U richtte zich tot meerdere organisaties met als doel hulp te krijgen voor een eventuele terugkeer of voor bijstand, o.a. in het zoeken naar werk. Dit leidde echter nergens toe. U kon zich niet vinden in de etnische verdeeldheid in het huidige Bosnië-Herzegovina en evenmin in het algemene politieke klimaat. U kreeg ook voortdurend het verwijt niet aan de oorlog te hebben deelgenomen en voelde zich niet in veiligheid. U zag door dit alles geen toekomst meer voor uzelf in Bosnië-Herzegovina en u vertrok daarom in oktober of november 2010 opnieuw richting West-Europa. Uiteindelijk kwam u in België aan, waar u op 29 november 2010 een asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van een 1 Bosnische identiteitskaart, uitgereikt in Mostar op 11 juli 2008.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U stelde niet naar uw dorp Njeganovici in de gemeente Bileca, gelegen in het Servische gedeelte van Bosnië-Herzegovina, te kunnen terugkeren. Niemand zou u daar uw veiligheid kunnen garanderen en u vreest intimidatie (CGVS, p. 3, 5 en 6). U hebt ook enkel weet van een zeer beperkt aantal Bosnische Moslims, een 10-tal, die naar uw gemeente zijn teruggekeerd (CGVS, p. 6). Het feit dat u zich volgens u in Bosnië niet kon vestigen in uw dorp van afkomst in de Servische Republiek is op zich niet voldoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de periodes die u na het einde van de Bosnische oorlog in 1995 in Bosnië-Herzegovina hebt doorgebracht hebt u immers, zonder ernstige problemen, in plaatsen in de Moslim-Kroatische Federatie gewoond. U had in deze drie periodes nooit problemen met politie of justitie, noch met privé-personen (CGVS p. 6.). U kon er legaal wonen, kreeg in 2008 een identiteitskaart in Mostar, huurde verschillende appartementjes, werkte op verschillende plaatsen en verbleef ook soms bij uw zus in Sarajevo (CGVS, p. 3). Gevraagd waarom u zich niet permanent in de Federatie kan vestigen, bv. bij of in de buurt van uw zus en haar familie in Sarajevo, stelde u o.a. daar niet de middelen toe te hebben en haar niet te willen belasten door bij haar in te trekken (CGVS, p. 6). Dit zijn problemen van louter socio-economische en persoonlijke aard die als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming. Het etnisch verdeeld klimaat, de algemene mentaliteit en het feit dat u regelmatig het verwijt kreeg niet in de oorlog te hebben gevochten, zijn op zich ook niet voldoende zwaarwichtig om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde ook meermaals de algemene onveiligheid (CGVS, p. 3, 6 en 7) en de slechte werking van de politie (CGVS, p. 3 en 7) aan. Hierover kan algemeen worden gesteld dat in Bosnië-Herzegovina anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet

van 15 december 1980. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat, hoewel er binnen de Bosnische politie cruciale hervormingen noodzakelijk zijn, de politie erin slaagt om een hoog percentage van de bij haar aangegeven misdrijven op te lossen. Hiervoor wordt ze op vlak van dagelijkse ordehandhaving en de bestrijding van de georganiseerde misdaad en de wijdverbreide corruptie geadviseerd door de European Union Police Mission (EUPM). De afgelopen jaren stelt de EUPM een gestage vooruitgang vast inzake de samenwerking, communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en tussen de politiediensten en het vervolgingsapparaat. Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat, voor het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt ondermeer uit het feit dat de burger die een klacht over het optreden van de politie heeft terecht kan bij het Public Complaint Bureau. Deze dienst brengt de ingediende klachten over naar de zogenaamde PSU's (Professional Standards Units) die functioneren als interne onderzoekseenheden binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken van de beide entiteiten (Servische Republiek, Moslim-Kroatische Federatie) en in het Brcko District. Het Public Complaint Bureau superviseert tevens het door de PSU's gevoerde onderzoek. Het bestaan van deze units heeft ertoe geleid dat er standaardprocedures werden uitgewerkt om klachten in verband met politiewangedrag in te stellen en politiemensen te straffen. Deze PSU's werken wel degelijk en hun optreden heeft in het verleden al meermaals geleid tot een veroordeling van politiemensen. Voorts kan elke Bosniër met een klacht terecht bij de Ombudsman, die de mensenrechtensituatie in Bosnië Herzegovina opvolgt. Ten slotte zijn er in Bosnië-Herzegovina verschillende NGO's actief die een belangrijke rol spelen bij het verdedigen van de mensenrechten. Zo beschikt de NGO Vaša Prava BiH over een netwerk van zestien rechtsbijstandkantoren en zestig mobiele teams en verleent ze gratis rechtsbijstand. Haar activiteiten gaan van het publiceren van brochures tot het aanhangig maken van specifieke zaken bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Daarnaast speelt ook het Helsinki Committee for Human Rights in beide Bosnische deelentiteiten een sleutelrol. Ze doet dit door middel van het verspreiden van informatie, het aanklagen van wantoestanden, de publicatie van rapporten en het organiseren van debatten, en rechtsbijstand. 2 De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier gevoegd. De door u neergelegde identiteitskaart bewijst uw identiteit, afkomst en nationaliteit en het feit dat u na jarenlange afwezigheid in Mostar een identiteitsdocument hebt kunnen verkrijgen. Dit alles wordt op zich evenwel niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker roept als "Eerste middel" de "Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet) en het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951" in.

3.2. Verzoeker stelt nood te hebben aan internationale bescherming omdat hij in Bosnië wordt gevisieerd enerzijds "omdat hij moslim is" en anderzijds "omdat hij geweigerd heeft om aan de Bosnische oorlog

deel te nemen". Verzoeker heeft Bosnië in 1988 verlaten nadat hij "zonder aanwijsbare reden werd opgepakt door de Servische politie die hem vervolgens naar Mostar hebben gebracht. Ze hebben hem in mekaar geslagen, waarna hij naar de dokter is moeten gaan. Hij werd vervolgens veroordeeld wegens haat op basis van religie, waarvoor hij twee maanden in de gevangenis heeft doorgebracht". Daarop zou verzoeker in verschillende Europese landen verbleven hebben, met name Zwitserland, Duitsland, Nederland, Luxemburg, Noorwegen, Finland, en Slovenië, doch zijn asielaanvragen werden telkens afgewezen. Verzoeker heeft ook "een aantal keren getracht om terug te keren" naar Bosnië doch "steeds wanneer het gevaar te dreigend werd heeft verzoeker het land opnieuw verlaten". Doordat hij "zich gedurende jaren in de Europese Unie heeft bevonden" is volgens verzoeker zijn terugkeer "eens zo problematisch". Uiteindelijk vroeg hij asiel aan in België.

3.3. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal *"de situatie waarin verzoeker zich bevindt foutief beoordeeld"* heeft. Verzoeker legt *"twee bijkomende stukken"* neer aangaande de algemene situatie in zijn regio van herkomst en meent *"dat de situatie heden geheel in overeenstemming is met de bevindingen van verzoeker"*. Verzoeker *"kan bovendien niet de bescherming invoeren door de autoriteiten in zijn vaderland daar zoals blijkt uit het gehoor CGVS p. 6 - zowel politiekers als politie samenwerken met de militanten. Andere organisaties sturen verzoeker van het kastje naar de muur indien hij hulp verzoekt, onder andere wat betreft het zoeken naar werk zonder voortdurend te worden gediscrimineerd, maar ook wat betreft het verhogen van de veiligheidsgraad voor Moslims en aangifte van concrete wantoestanden."*

3.3.1. Verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming kan niet geobjectiveerd worden. Indien zowel uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier als uit deze toegevoegd aan het verzoekschrift, kan blijken dat in Bosnië-Herzegovina incidenten die mogelijk etnisch geïnspireerd zijn niet uit te sluiten vallen, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij meent dat de algemene situatie in Bosnië-Herzegovina voor moslims dermate problematisch is dat hij louter omwille van zijn godsdienst nood zou hebben aan internationale bescherming. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de situatie in Bosnië-Herzegovina voorts positief evolueert, niettemin hervormingen noodzakelijk blijven. De politie wordt bijgestaan door de "European Union Police Mission", is performant en slaagt er alsmaar beter in om de orde te handhaven en de georganiseerde misdaad te bestrijden. Verder zijn er allerhande andere instituten werkzaam waarnaar de Bosniërs zich kunnen richten, zoals het "Public Complaints Bureau", de "Ombudsman" en tal van NGO's zoals de "Vasa Prava BiH" en speelt ook het "Helsinki Committee for Human Rights" er een belangrijke rol. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij thans nog in de negatieve aandacht zou staan omwille van de gevangenisstraf in 1988 na een caféruzie. Ten slotte indien verzoeker meent dat hij slecht gezien is omdat hij niet aan de oorlog deelnam, toont hij niet aan dat dit tot vervolging kan leiden, of dat de vele personen met een gelijkaardig profiel die na een verblijf tijdens de oorlog in het buitenland, omwille van de niet-deelname aan de oorlog vervolgd worden. Verzoeker maakt geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Dit kan overigens ook afgeleid worden uit verzoekers houding, in het bijzonder zijn herhaaldelijk terugkeren naar Bosnië-Herzegovina de voorbije jaren. Conform artikel 9 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsook de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR inzake discriminatie (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), dienen daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève zo ernstig van aard te zijn of zo vaak voor te komen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens. Dit is *in casu* geenszins het geval. Verzoeker verklaarde immers dat hij sinds het einde van de oorlog nog regelmatig kon terugkeren naar Bosnië, er bovendien kon werken, appartementen kon huren, geen problemen kende met de autoriteiten en in 2008 ook een nieuwe identiteitskaart uitgereikt kreeg in Mostar, wat er ontegensprekelijk op wijst dat hij kan rekenen op de (administratieve) steun van de Bosnische autoriteiten. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij beweert dat hij door diezelfde autoriteiten geïsoleerd zou worden, dat hij *"verplicht [was] een anoniem en onzeker bestaan te leiden"*. Wat tenslotte de moeilijke leefomstandigheden en socio-economische motieven betreft waar verzoeker op wees (gehoorverslag CGVS, p.6), benadrukt de Raad dat dergelijke migratiemotieven geen nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Verzoeker beperkt zich ten slotte in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van zijn asielmotieven. Als dusdanig wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-

generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker roept als "Tweede middel" de "schending art. 48/4 par. 2, a en b Vr. W. van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet en het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951" in.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK